

Arrest

nr. 114 083 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2013 met referthenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing van 15 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 maart 2013.

2. Over de gegrondheid

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Verder dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij geeft niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan, omtrent welke elementen geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd en omtrent welke elementen niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ook hier beperkt tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van haar verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat de verzoekende partij de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kan aanvoeren.

Ook een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook in dit kader beperkt de verzoekende partij zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting. Met betrekking tot de concrete elementen die zij aanhaalt, met name het feit dat zij na een verblijf van zeven jaar in België uit haar familie- en vriendenkring, waarmee zij nog steeds nauwe contacten onderhoudt, wordt losgerukt, hetgeen haar morele integriteit aantast, dat zij in Marokko geen enkel contact meer heeft, dat zij gescheiden is van haar vrouw met Belgische nationaliteit, dat zij een heel hechte relatie onderhoudt met haar familie en het voor haar quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Marokko, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de elementen aangaande haar familie in België en de afwezigheid van familie in Marokko geenszins staft en zich aldus beperkt tot loutere beweringen en zij aangaande het voorgehouden verlies van haar vriendenkring en de scheiding van haar Belgische vrouw geenszins uiteenzet op welke manier hierdoor voornoemd artikel 8 zou geschonden zijn. Bijkomend kan erop gewezen worden dat de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM reeds heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en hierop in de bestreden beslissing werd geantwoord. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel lijkt ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van 15 januari 2013 aanvecht, dient te worden vastgesteld dat zij geen middel tegen deze beslissing aanvoert, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk is."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 oktober 2013 staat het volgende vermeld: *"De verzoekende partij blijft voor het grootste gedeelte bij het verzoekschrift, verwijst naar de schending van de motivering, die zeer vaag is en berust op standaardmotivering en verwijst naar art. 8 EVRM: zij verblijft geruime tijd in België en wordt losgerukt uit haar familie- en vriendenkring."*

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 26 augustus 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM weerhouden werd. Voorts wordt in de beschikking uitdrukkelijk gesteld dat *"Met betrekking tot de concrete elementen die zij aanhaalt, met name het feit dat zij na een verblijf van zeven jaar in België uit haar familie- en vriendenkring, waarmee zij nog steeds nauwe contacten onderhoudt, wordt losgerukt, hetgeen haar morele integriteit aantast, dat zij in Marokko geen enkel contact meer heeft, dat zij gescheiden is van haar vrouw met Belgische nationaliteit, dat zij een heel hechte relatie onderhoudt met haar familie en het voor haar quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Marokko, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de elementen aangaande haar familie in België en de afwezigheid van familie in Marokko geenszins staft en zich aldus beperkt tot loutere beweringen en zij aangaande het voorgehouden verlies van haar vriendenkring en de scheiding van haar Belgische vrouw geenszins uiteenzet op welke manier hierdoor voornoemd artikel 8 zou geschonden zijn. Bijkomend kan erop gewezen worden dat de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM reeds heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en hierop in de bestreden beslissing werd geantwoord."* Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel een aantal aspecten van haar verzoekschrift herhaalt, terwijl in de beschikking hieromtrent uitvoering gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET